

Arrest

nr. 93 930 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X, X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 hebben ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 15 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

“Artikel 9ter- §3 4°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid niet.

In de aanvraag dd. 19.03.2012 worden er medische redenen ingeroepen voor M. S. A. H. De aanvraag bevat voor betrokkene noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselement en die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1° en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3° lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 19.03.2012 artikel 9 ter, onontvankelijk is. (...).Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de identiteit van verzoekster

DVZ beroept zich in haar beslissing op art 9ter, §2 van de vreemdelingenwet, deze stelt het volgende:

9ter § 2: Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: (...).Verzoekster diende haar aanvraag in op 19.03.2012. In de bijlage voegde zij een kopie van haar paspoort en kopies van de paspoorten van het hele gezin. Dat verzoekster dan ook niet begrijpt waarom DVZ een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen met betrekking tot haar regularisatieaanvraag. Niet alleen voegde zij haar eigen geldig paspoort toe, zij voorzag identiteitsstukken voor ALLE leden van het gezin. Dat verzoekster dan ook niet begrijpt waarom de aanvraag onontvankelijk is verklaard. Dat DVZ kennelijk zéér onzorgvuldig met het dossier is omgesprongen, en de bijlages niet grondig onderzocht heeft. Bovendien wenst verzoekster op te merken dat zij reeds een asielaanvraag indiende op 01.07.2007. Dat zij toen haar identiteit bewezen heeft. Bovendien heeft haar identiteit nooit ter discussie gestaan. Integendeel zelfs, verzoekster diende een eerdere aanvraag in op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en dit op 14.09.2010. Deze werd op 26.10.2010 ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Verzoekster begrijpt niet hoe het kan dat de bij gevoegde documenten de ene keer wel geldig zijn voor DVZ en de andere keer weer niet.. Dat DVZ hiermee het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Hoe kan het zijn dat de aanvraag van verzoekster de ene keer wel, en de andere keer niet ontvankelijk beschouwd wordt?? Dit is dan ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel! Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Dat DVZ hier dan ook flagrant in de fout is gegaan door geen rekening te houden met de bij gevoegde stukken. Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende: (...).Dat verzoekers de nodige documenten hebben voorgelegd waaruit hun identiteit blijkt. Zij voegde een nationaal paspoort! Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld: “vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”. Dat de identiteit van verzoekster nooit ter discussie heeft gestaan in vorige procedures. Dat DVZ het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel schendt door de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1. Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster

Dat verzoekster van mening is dat zij haar identiteit zowel in haar aanvraag dd 19.03.2012, als haar vorige procedures reeds heeft bewezen. Dat de regularisatieaanvraag van verzoekster bijgevolg ontvankelijk verklaard moest worden en dat er rekening moest gehouden worden met het geheel van

elementen met betrekking tot dit dossier. Bij haar aanvraag voegde zij een medisch attest dd 02.03.2012 van Dr. F, waarin het volgende wordt gesteld: *Diagnose: Lombalgies invalidantes au niveau des disques. Non résolues actuellement. - Scoliose*

Bovendien verwijst de behandelende geneesheer zeer specifiek naar de graad van ernst van de ziekte door *“gravité importante”* aan het attest toe te voegen. Bovendien bevestigt Dr. T. dat de voorziene behandelingsduur van verzoekster niet te voorzien is en dat dit vooral afhangt van de zorg en bijstand die verzoekster in de toekomst zal mogen ontvangen. Dat het duidelijk is dat verzoekster in Pakistan niet dezelfde zorgen zal kunnen genieten, en dat dit haar behandelingsduur aanzienlijk zou verlengen. In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is? en voorziet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 1 §1. Artikel 1 §1 vermeldt het volgende: (...). Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekster een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekster meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden en begrijpt dan ook niet waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard! De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het *ratio legis* van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Verzoekster neemt verschillende soorten medicatie en werd reeds verschillende malen opgenomen in het ziekenhuis. Dat dit zeker de graad van ernst bevestigt! Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1. In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. Het is voor verzoekers totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekers dan ook helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stipuleert:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid. 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kopieën van paspoorten bij de aanvraag hebben gevoegd van het hele gezin van M. S. A. H. doch hebben nagelaten een paspoort op voornoemde naam zelf bij te voegen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij betogen dat het paspoort reeds deel uitmaakte van het administratief dossier. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de vreemdeling bij zijn aanvraag zijn identiteit toont.

De verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat de aanvraag niet ontvankelijk is omdat verzoekende partij haar identiteit niet heeft aangetoond. De bestreden beslissing steunt op het volgende determinerende motief: *“betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan”*. Dit motief draagt de bestreden beslissing op zich. De overige kritiek in het middel richt zich derhalve tot een

overtollig motief. De eventuele onregelmatigheid ervan is niet van die aard om de bestreden beslissing aan te tasten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC